

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2008, sp. zn. 29 Odo 1105/2006, ECLI:CZ:NS:2008:29.ODO.1105.2006.1

Číslo: 20/2010

Právní věta: Ode dne, kdy byl podle zákona č. 328/1991 Sb. prohlášen konkurs na majetek obchodníka s cennými papíry, je u takového úpadce vyloučeno další plnění povinností směřujících k obchodování s cennými papíry a plynoucích z jím uzavřených smluv o správě portfolia. Prohlášením konkursu proto vzniká jeho klientům právo na výplatu finančního plnění ze smluv o správě portfolia a tuto pohledávku lze přihlásit do konkursu vedeného na majetek takového úpadce; nejde o pohledávku za podstatou. Charakter smlouvy týkající se provozování podniku úpadce má ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007 taková smlouva, jejíž plnění je nezbytné k dalšímu chodu úpadcova podniku (např. smlouva o dodávce energií do úpadcovy továrny apod.), nikoliv smlouva, která je produktem činnosti úpadcova podniku (např. kupní smlouva o dodávce zboží úpadcem v továrně vyráběného).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.11.2008

Spisová značka: 29 Odo 1105/2006

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Podanou žalobou (označenou jako žaloba o určení pravosti, výše a pořadí pohledávky) se žalobce (Ing. J. G.) domáhal (po upřesnění žalobního „petitu“ ze dne 9. 11. 2004) vůči žalované správce konkursní podstaty úpadkyně P. I., a. s. (tehdy šlo o JUDr. B. K.) určení, že:

„Pohledávka žalobce přihlášená do konkursního řízení úpadce existuje a je po právu ve výši 5 000 000 Kč, a to jako pohledávka za podstatou“.

Rozsudkem ze dne 24. 2. 2005 M ě s t s k ý s o u d v Praze rozhodl, že:

„Žaloba o určení, že „pohledávka žalobce přihlášená do konkursního řízení vedeného Městským soudem v Praze ve věci úpadce P. I., a. s., jako pohledávka za podstatou, se zamítá“.

Soud při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

- 1) Žalobce (jako klient) uzavřel s pozdější úpadkyní (jako správcem) dne 15. 5. 2000 smlouvu o správě portfolia, ve které se pozdější úpadkyně zavázala spravovat svěřený majetek klienta za účelem jeho maximálního zhodnocení. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou, určovala měnu, ve které má být portfolio vedeno a odkazovala na Obchodní podmínky pozdější úpadkyně.
- 2) Žalobce na základě smlouvy o správě portfolia svěřil pozdější úpadkyni 16. 5. 2000 částku 5 000 001 Kč.
- 3) Podle listiny označené jako stav portfolia k 18. 5. 2001 činila hodnota žalobcova portfolia k uvedenému datu 2 466 021, 92 Kč.
- 4) Žalobce podáním datovaným 24. 5. 2001, doručeným pozdější úpadkyni 25. 5. 2001, vypověděl smlouvu o správě portfolia s odkazem na její článek 7 a výpověď se podle této smlouvy stala účinnou k poslednímu dni kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byla doručena druhé straně, tedy k 30. 6. 2001.
- 5) Usnesením ze dne 1. 6. 2001 prohlásil Městský soud v Praze konkurs na majetek úpadkyně.
- 6) Podáním ze dne 2. 7. 2001, doplněným podáním z 5. 8. 2002 přihlásil žalobce do konkursu vedeného na majetek úpadkyně pohledávku ve výši 5 000 000 Kč, s tím, že jde o nárok ze smlouvy o správě portfolia a uplatňuje požadavek na uspokojení pohledávky jako pohledávky za podstatou podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. e) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“).
- 7) Při přezkumném jednání konaném 27. 1. 2003 uznala žalovaná pohledávku žalobce ve výši 2 466 021, 92 Kč a popřela ji co do částky 2 533 978,08 Kč. Zpochybnila (popřela) rovněž přihlášené pořadí pohledávky, argumentujíc tím, že jde o pohledávku druhé třídy a nikoliv o pohledávku za podstatou
- 8) Žaloba byla podána ve lhůtě stanovené ve výzvě žalované.

Na tomto základě soud k pořadí pohledávky uzavřel, že o pohledávku za podstatou ve smyslu § 31 odst. 2 písm. e) ZKV nejde, neboť žalobcův nárok vznikl před prohlášením konkursu a finanční prostředky, které svěřil pozdější úpadkyni, se nestaly součástí jejího majetku a nemohly proto ani sloužit k provozování jejího podniku, což plyne z ustanovení § 47a zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech. Uplatněná pohledávka je proto pohledávkou druhé třídy, bez práva na oddělené uspokojení, kterou lze uspokojit až dle rozvrhového usnesení a která se v intencích § 14 ZKV stala splatnou prohlášením konkursu na majetek úpadkyně.

K výši pohledávky soud uvedl, že musel vyjít z výpisů o stavu portfolia zákazníků úpadkyně k 18. 5. 2001 a z podkladů získaných Komisí pro cenné papíry, byť z auditorských zpráv o ověřování účetnictví úpadkyně plyne značná nedokonalost a nekompletnost prováděných operací. Jiný doklad prokazující věrohodným způsobem jiný stav portfolia k dispozici není.

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 6. 2. 2006 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Odvolací soud – vycházející ze skutkového stavu věci zjištěného soudem prvního stupně – se ztotožnil i s jeho právními závěry o tom, že nejde o pohledávku za podstatou dle § 31 odst. 2 písm. e) ZKV a o výši pohledávky.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237

odst. 1 písm. c), odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. (tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřuje dovolatel ve skutečnosti, že odvolací soud řešil v rozporu s hmotným právem otázku charakteru jeho pohledávky a její výše, jakož i otázku přezkumné činnosti soudu v tomto řízení.

Konkrétně dovolatel namítá, že soud prvního stupně podobou zamítavého výroku ve věci samé nesprávně vystihl předmět žaloby, jak je patrný z protokolu o jednání z 9. 11. 2004 a odvolací soud tento nedostatek nezhojil.

Dovolatel poukazuje na to, že odvolací soud se plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, takže v rovině právního posouzení věci v převážném rozsahu opakuje svou argumentaci obsaženou v odvolání. Tu soustřeďuje ke kritice závěrů týkajících se otázky, zda jeho pohledávka je pohledávkou za podstatou a určení výše této pohledávky, a to následovně:

1) K tomu, zda uplatněná pohledávka je pohledávkou za podstatou.

V tomto rámci dovolatel především zpochybňuje závěr, podle kterého jeho „nárok“ vznikl před prohlášením konkursu na majetek úpadkyně. Z rozhodnutí podle dovolatele neplyne, jaký nárok soud mínil, dovolatel však usuzuje, že pravděpodobně jde o nárok na výplatu finančního plnění ze smlouvy o správě portfolia.

V tomto ohledu dovolatel namítá, že takový nárok mu vznikl až ukončením platnosti smlouvy o správě portfolia na základě toho, že ji dne 25. 5. 2001 vypověděl. Nárok na výplatu finančních prostředků mu vznikl teprve uplynutím výpovědní lhůty, tj dnem 30. 6. 2001 (do té doby svěřené finanční prostředky spravovala úpadkyně). Před uvedeným datem nárok neexistoval, takže na něj nemůže dopadat ustanovení § 14 odst. 1 písm. g) ZKV.

K názoru soudu, že nejde o pohledávku za podstatou, jelikož finanční prostředky, které dovolatel svěřil úpadkyni, se nestaly součástí konkursní podstaty úpadkyně, dovolatel uvádí, že ten pro závěr, že o pohledávku za podstatou nejde, nepostačuje.

Dovolatel tvrdí, že smlouva o správě portfolia je ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 písm. e) ZKV smlouvou týkající se provozování podniku úpadkyně, od které žalovaná neodstoupila.

Zdůrazňuje, že podle smlouvy o správě portfolia, konkrétně podle článku 6.3 obchodních podmínek měla úpadkyně zastavit veškeré úkony související s portfoliem až ke dni ukončení účinnosti smlouvy. Odtud a contrario dovozuje, že do ukončení účinnosti smlouvy je úpadkyně povinna naplňovat účel smlouvy, tedy na účet klienta nakupovat cenné papíry a že okamžikem prohlášení konkursu přešly povinnosti týkající se nakupování cenných papírů a správy portfolia na žalovanou. Ta měla možnost odstoupit od uvedené smlouvy podle ustanovení § 14 odst. 2 ZKV, což neučinila. Žalovaná byla ve vztahu k dovolateli povinna provozovat podnik úpadkyně naplňováním stále účinné smlouvy o správě portfolia a tato smlouva se v době po prohlášení konkursu týkala provozování podniku úpadkyně, o čemž svědčí předmět podnikání úpadkyně i její postavení dle zákona o cenných papírech.

Dovolatel v této souvislosti nepokládá za správné ani tvrzení žalované, že pohledávkami za podstatou vzniklými ze smluv o provozování podniku, mohou být jen ty pohledávky, které se váží na plnění poskytnuté až po prohlášení konkursu. Tvrdí, že i kdyby byl tento názor správný, bylo by nezbytné zjistit, kdy dovolatel předmětné plnění poskytl.

K tomu uvádí, že finanční prostředky sice poskytl před prohlášením konkursu, to však není rozhodné pro posouzení, zda jde o pohledávku za podstatou; určující naopak je plnění ze smlouvy o správě portfolia a okamžik ukončení jeho poskytování (tedy okamžik ukončení platnosti smlouvy o správě portfolia, který nastal po prohlášení konkursu).

Vymezení pohledávek za podstatou obsažené v § 31 odst. 2 ZKV je podle dovolatele taxativní, ale neúplné, když pohledávkami za podstatou jsou i další pohledávky, jako např. část zálohy na náklady konkursu, která byla vyplacena předběžnému správci, náklady incidenčních sporů apod.

Soud prvního stupně podle dovolatele správně dovodil, že prostředky dovolatele se nikdy nestaly součástí majetku úpadyňě (zůstaly majetkem dovolatele).

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2004, sp. zn. 21 K 12/2001, podle dovolatele vyplývá, že úpadyňě pro některé klienty cenné papíry nakoupila a vedle toho neidentifikovatelně obchodovala na trzích v USA (nevedla oddělené účetnictví a finanční prostředky zákazníků byly skládány bez jakékoliv identifikace na účet u A. A. v P.). Akcie na jména klientů, které nejsou součástí konkursní podstaty, žalovaná jejich majitelům vydala. Dovolateli nebyly vydány žádné cenné papíry, které by byly vedeny na jeho jméno, a takové cenné papíry ani neexistují.

Úpadyňě tedy ani částečně nenaplnila účel smlouvy o správě portfolia (účel svěřením finančních prostředků), když finanční prostředky nebyly použity za účelem nákupu cenných papírů do vlastnictví dovolatele, z čehož dovolatel usuzuje, že finanční prostředky zůstaly v jeho vlastnictví a žalovaná má povinnost mu je vrátit jako pohledávku za podstatou, jelikož nárok na vrácení vznikl po prohlášení konkursu.

Dovolatel doplňuje, že k tomu, aby smlouva měla charakter smlouvy o správě podniku, se její předmět nemusí nutně stát majetkem subjektu provozujícího podnik.

2) K výši uplatněné pohledávky.

Dovolatel nesouhlasí s tím, že soud při stanovení výše pohledávky vyšel z výpisu stavu portfolia k 18. 5. 2001.

Uvádí, že prokázal, že stav portfolia byl virtuální neúplný a nedokonalý a nesouhlasí s argumentem, podle kterého nic jiného nebylo k dispozici.

Popření pohledávky s odkazem na stav portfolia k 18. 5. 2001, proto nepokládá za správné (Komise pro cenné papíry nemůže garantovat objektivnost údajů o portfoliové evidenci úpadyňě).

Sám má za to, že výše jeho pohledávky je shodná s částkou, kterou úpadyňi podle smlouvy o správě portfolia svěřil a to proto, že úpadyňě smlouvu o správě portfolia vůbec nenaplnovala nepostupovala podle ní. Kdyby pro výši jeho pohledávky měl být rozhodný stav portfolia vedený úpadyňí, pak by musel existovat oficiální výpis ze zákonné evidence majitelů cenných papírů na jeho jméno, takového výpisu však není.

Dovolatel pro úplnost dodává, že se uznání své pohledávky nedomáhá z titulu náhrady škody, ale z titulu existence smlouvy o správě portfolia, když jeho námitky o nenaplnění smlouvy o správě portfolia neodůvodňují vznik škody a nárok na její úhradu, nýbrž nárok na vrácení plnění poskytnutého úpadyňi.

Bez zřetele k tomu však dovolatel neshledává správným závěr, podle kterého nelze žalobě vyhovět z titulu náhrady škody, kterou neuplatnil, zdůrazňuje, že právní posouzení skutkových okolností není obligatorní součástí přihlášky a že případný právní omyl přihlašovatele o právním posouzení

skutkových okolností nemůže vést k popření pohledávky. a uzavíraje, že v daném případě vymezil skutkový důvod existence přihlášené pohledávky tak, že tento lze právně posoudit i jako nárok na náhradu škody.

N e j v y š š í s o u d dovolání žalobce zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. 1. 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy.

Se zřetelem k bodům 2. a 3. článku II. zákona č. 59/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 4. 2005.

V průběhu dovolacího řízení došlo ke změně v osobě správkyně konkursní podstaty úpadkyně a to usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2007, na jehož základě se s účinností k 27. 7. 2007 stala novou správkyní konkursní podstaty úpadkyně JUDr. L. D. S tou také Nejvyšší soud v řízení dále jednal jako se žalovanou.

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. O případ uvedený pod písmenem b) však nejde a důvod založit přípustnost dovolání podle písmene c) (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam) v rozsahu jdoucím nad rámec určení pořadí pohledávky Nejvyšší soud nemá, když dovolatel mu (oproti svému mínění) v této části svého dovolání nepředkládá k řešení žádnou otázku, z níž by bylo možno usuzovat, že napadené rozhodnutí má potud ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Argumentace, kterou dovolatel brojí proti závěru o výši popřené pohledávky, ve své podstatě stojí na tom, že věrohodným důkazem o hodnotě dovolatelova portfolia není listina z 18. 5. 2001, ze které soudy při určení výše pohledávky vyšly. Posouzení této otázky je ovšem vyhrazeno dovolacímu důvodu uvedenému v § 241a odst. 3 o. s. ř., který dovolatel u dovolání, jež může být přípustné jen podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., nemá ani k dispozici.

Proto bylo dovolání v tomto rozsahu odmítnuto podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř.

V rozsahu týkajícím se pořadí pohledávky, shledává Nejvyšší soud dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť v tomto ohledu nebyly otázky předkládané dovoláním dosud u dovolacího soudu řešeny.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou (s výjimkou popsanou níže) dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají,

Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem co do pořadí pohledávky.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. g) ZKV ve znění účinném k 1. 6. 2001 má prohlášení konkursu na majetek dlužníka mimo jiné i ten účinek, že nesplatné pohledávky úpadce a jeho závazky, které mají být uspokojeny z podstaty, se považují v konkursu za splatné; toto ustanovení nemá vliv na splatnost jakékoliv pohledávky nebo závazku, které mají být zahrnuty do závěrečného vyrovnání podle zvláštního právního předpisu upravujícího podnikání na kapitálovém trhu.

Ustanovení § 18a ZKV ve znění účinném k 1. 6. 2001 určovalo, že prohlášením konkursu nekončí provozování podniku. Toto provozování bude ukončeno jen tehdy, rozhodne-li tak po vyjádření věřitelského výboru soud (odstavec 2). Po prohlášení konkursu do rozhodnutí soudu o ukončení provozování podniku může správce se souhlasem věřitelského výboru učinit opatření potřebná k zajištění dalšího provozování podniku, a se souhlasem věřitelského výboru uzavřít smlouvy o úvěru za účelem financování vývozu poskytnutého podle zvláštního zákona (§14a odst. 1); ustanovení zvláštních zákonů o podmínkách provozování podniku, popřípadě výkonu povolání či podnikání tím nejsou dotčena.

Podle ustanovení § 31 odst.2 písm. e) ZKV, pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu, jsou i nároky věřitelů ze smluv uzavřených správcem podstaty, včetně smluv o úvěru za účelem financování vývozu poskytnutého podle zvláštního zákona po předchozím souhlasu věřitelského výboru, úroků a smluvních pokut podle těchto smluv, jakož i ze smluv týkajících se provozování podniku, od nichž správce neodstoupil podle § 14 odst. 2 ZKV.

V tomto znění platilo posledně citované ustanovení v době prohlášení konkursu na majetek úpadkyně a do 31. 12. 2007 nedoznalo změn.

Podle ustanovení § 28 zákona o cenných papírech ve znění účinném v době uzavření smlouvy o správě portfolia (tj naposledy ve znění zákona č. 70/2000 Sb.), komisionářskou smlouvou o obstarání koupě nebo prodeje cenného papíru (dále jen „Komisionářská smlouva“) se zavazuje komisionář, že zařídí vlastním jménem pro komitenta a na jeho účet koupí nebo prodej cenného papíru, nebo že uskuteční činnost k dosažení tohoto výsledku, a komitent se zavazuje zaplatit za to úplatu (odstavec 1). Smlouva podle odstavce 1 musí mít písemnou formu (odstavec 2).

Nestanoví-li tento zákon dále jinak, řídí se smlouva komisionářská a právní vztahy z ní vzniklé ustanoveními obchodního zákoníku (odstavec 3).

Dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. b) zákona o cenných papírech, ve znění účinném k 1. 6. 2001, Komise pro cenné papíry odejme povolení, které vydala podle § 45, jestliže na majetek obchodníka s cennými papíry byl prohlášen konkurs nebo bylo povoleno vyrovnání, nebo byl zamítnut návrh na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku.

Dovolatelova argumentace směřující k tomu, že jeho pohledávka vzešla ze smlouvy o správě portfolia (jež má povahu komisionářské smlouvy uzavřené podle § 28 zákona o cenných papírech v rozhodném znění) je pohledávkou za podstatou, je založena na dvou argumentech. Prvním z nich je tvrzení, podle kterého ke dni prohlášení konkursu na majetek úpadkyně neměl vůči úpadkyni žádnou pohledávku, která by se prohlášením konkursu stala splatnou dle § 14 odst. 1 písm. g) ZKV a kterou by tak mohl či měl přihlásit do konkursu, jelikož vztah ze smlouvy o správě portfolia platně skončil (v důsledku jím podané výpovědi) až k 30. 6. 2001, když provozování podniku úpadkyně neskončilo prohlášením konkursu na její majetek.

Tento názor není správný.

Podle ustanovení § 575 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném k 1. 6. 2001, jež dosud nedoznalo změn, které je (s odchylkami zakotvenými v § 352 až § 354 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku) uplatnitelné i v obchodních závazkových vztazích, stane-li se plnění nemožným, povinnost dlužníka plnit zanikne.

Jak se podává z § 14 odst. 1 písm. a) ZKV ve znění účinném k 1. 6. 2001, prohlášením konkursu přechází oprávnění nakládat s majetkem konkursní podstaty na správce konkursní podstaty úpadce.

Je-li úpadcem (jako v tomto případě) obchodník s cennými papíry, má prohlášení konkursu i ten

následek, že mu Komise pro cenné papíry odejme (musí odejmout) povolení k obchodování s cennými papíry.

Z řečeného je zjevné, že další plnění povinností směřujících k obchodování s cennými papíry a plynoucích z jím uzavřených smluv, se prohlášením konkursu na majetek obchodníka s cennými papíry stává nemožným. To zakládá i existenci pohledávky jeho „klientů“ na výplatu finančního plnění ze smluv o správě portfolia a dovoluje tuto pohledávku přihlásit do konkursu vedeného na majetek takového úpadce.

Druhým dovolatelovým argumentem (odvislým od posouzení správnosti argumentu prvního) je, že jeho pohledávka je pohledávkou za podstatou, jelikož smlouva o správě portfolia je smlouvou týkající se provozování podniku úpadkyně, od níž žalovaná neodstoupila.

Ani tento názor není správný.

Charakter smlouvy týkající se provozování podniku úpadce má taková smlouva, jejíž plnění je nezbytné k dalšímu chodu úpadcova podniku (např. smlouva o dodávce energií do úpadcovy továrny apod.), nikoliv smlouva, která je produktem činnosti úpadcova podniku (v uvedeném příkladu není smlouvou „týkající se provozování podniku úpadce“ např. kupní smlouva o dodávce zboží úpadcem v továrně vyráběného).

I kdyby tedy platilo, že smlouva o správě portfolia přetrvala okamžik prohlášení konkursu na majetek úpadkyně, nebyly by pohledávky z ní vzešlé pohledávkami ve smyslu § 31 odst. 2 písm. e) ZKV ani jinými pohledávkami za podstatou taxativně vypočtenými v § 31 odst. 2 ZKV.

Důvod vyhovět dovolání Nejvyšší soud nevidí ani na základě výtky směřující k podobě zamítavého výroku rozsudku soudu prvního stupně.

Ačkoliv jde o výtku v zásadě oprávněnou (formulace zamítavého výroku rozsudku je ledabylá, což odvolací soud neměl přehlédnout), v rozsahu, ve kterém bylo dovolání připuštěno, je z onoho výroku patrné, že došlo k zamítnutí požadavku na určení přednostního pořadí pohledávky a vada tkíví ve špatné formulaci zamítavého výroku rozsudku soudu prvního stupně se tudíž ve věcném přezkumu otázky, jaké pořadí má dovolatelova pohledávka, neprojevila.

Nejvyšší soud proto dovolání v rozsahu, ve kterém je shledal přípustným, zamítl podle ustanovení § 243b odst. 2 o. s. ř.